

РЕШЕНИЕ

№ 176

гр. София, 09.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.12.2019 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Георги Тафров**

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12435** по описа за **2019** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр.чл.63от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на И. Д. Х. със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. М. П. от САК, срещу Решение от 21.08.2019 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 114-и състав, по нахд № 15505/2018 г., с което е потвърдено наказателно постановление (НП) №259908 от 22.12.2015 г., издадено от заместник кмета на Столична община (СО), с което на основание чл.35, ал.7, т.1 от Наредба на Столичен общински съвет за реда и условията на пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община (отм.) ѝ е наложено административно наказание глоба в размер на 100 лв. за нарушение на чл.18, т.1, чл.35, ал.1 и чл.34, ал.3 от Наредба на Столичен общински съвет за реда и условията на пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община (отм.).

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния и процесуален закон и в противоречие с трайната съдебна практика. Поддържа, че обжалваното пред СРС НП не ѝ е връчено редовно, а за него узнала от връчена ѝ на 23.08.2018 г. покана за доброволно изпълнение № 7640 на ЧСИ А. П., рег. №849 с

район на действие СРС. Счита вземането за погасено по давност. Излага доводи, че в АУАН и в НП не е описан от фактическа страна състав на нарушението. Претендира за отмяна на решението на СРС и по същество на спора за отмяна на НП, както и присъждане на направените разноски.

Ответникът Столична община, чрез юрк. В., оспорва касационната жалба. Претендира за оставяне в сила на решението на СРС.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със съдебно решение от 21.08.2019 г. СРС, НО, 114-и състав, по нахд № 15505/2018 г. е потвърдил НП №259908 от 22.12.2015 г., издадено от заместник кмета на Столична община (СО), с което на касаторката на основание чл.35, ал.7, т.1 от Наредба на Столичен общински съвет за реда и условията на пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община (отм.) е наложено административно наказание глоба в размер на 100 лв. за нарушение на чл.18, т.1, чл.35, ал.1 и чл.34, ал.3 от същата наредба.

За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Е. Г. Н., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че АУАН и НП са съставени от компетентни длъжностни лица, в кръга на правомощията им, без допуснати съществени процесуални нарушения, вкл. по чл.42 и чл.57, ал.1 ЗАНН. От материална страна е приел за доказано вмененото нарушение на чл.35, ал.7, т.1 от отменената наредба, за което правилно бил определен законоустановеният размер на глобата.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 114-ти състав е валидно и допустимо, но неправилно поради неправилно приложение на материалния закон.

Настоящата касационна инстанция възприема съобразно чл.220 АПК установените от първостепенния съд факти – на 13.12.2015 г., в 13:30 часа, И. Д. Х. пътувала в [населено място], район „Надежда“, посока И., в трамвай 12, инв. № 804, без редовен превозен документ, като на спирка „Агресия“ отказала да заплати КЕППК (картата за еднократно пътуване, продавана от контролър). В съставения на същата дата АУАН № 0259908 деянието е квалифицирано като нарушение на чл.18, т.1, б.“а“, б.“б“ и б.“в“, чл.35, ал.1 и чл.34, ал.3 от отменената Наредба на Столичен общински съвет за реда и условията на пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община (отменената наредба).

Въз основа на така съставения АУАН е издадено обжалваното пред СРС НП № 259908/22.12.2015 г., с което на касаторката, при идентичност на описаната фактическа обстановка, на основание чл.35, ал.7, т.1 от отменената наредба е наложена глоба в размер на 100 лв. за нарушение на чл.18, т.1, чл.35, т.1 и чл.34, ал.3 от отменената наредба.

1. В административната преписка се съдържа писмо на Столична община – район „Надежда“ до [фирма] вх.№ 3433/11.04.2016 г., според което НП № 259908/2015 г. срещу И. Д. Х. не е връчено. В съставения на касаторката АУАН № 0259908/13.12.2015 г. не се съдържа отбелязване по чл.43, ал.1 ЗАНН относно задължението ѝ да уведоми наказващия орган, когато промени адреса си. В този случай не намира приложение разпоредбата на чл.58, ал.2 ЗАНН. Изпратеното до Х. на 14.03.2016 г. писмо с обратна разписка е върнато с отбелязване за промяна на адреса на лицето, но административнонаказващият орган (АНО) не е положил усилия да издири друг адрес на наказаното лице.

Въз основа на изложеното следва да се приеме, че НП не е връчено редовно. Това обстоятелство, както и изпратената на Х. покана за доброволно изпълнение въз основа на НП, не могат да доведат на самостоятелно основание до незаконосъобразност на НП. С редовното връчване на НП се свързва единствено възможността за неговото обжалване в преклузивния срок по чл.59, ал.2 ЗАНН. Респ. липсата на редовно връчване не препятства упражняване на правото на жалбата, поради което и не съставлява съществено процесуално нарушение. Предприетите изпълнителни действия по събиране на наложената глоба не влияят на законосъобразността на НП и не могат да бъдат предмет на разглеждане в настоящото производство.

2. Касаторката визира изтичане на давност без конкретизиране на вида ѝ. При извършено на 13.12.2015 г. нарушение са спазени сроковете за съставяне на АУАН по чл.34, ал.1 ЗАНН и за издаване на НП по чл.34, ал.3 ЗАНН.

По силата на чл.11 ЗАНН и задължителното тълкуване, дадено в Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. по тълк. д. № 1/2014 г., ОСК на НК на ВКС I и II Колегия на ВАС са приложими сроковете на абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3, във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, които отнесени към настоящия случай изтичат на 13.05.2020 г., поради което не е допуснато тяхното нарушение.

В съдебното производство с предмет законосъобразността на НП не може да бъде предмет на обсъждане изпълнителската давност по чл.82 ЗАНН.

3. Според санкционната разпоредба на чл.35, ал.7, т.1 от отменената наредба на СОС глобата по наказателното постановление се определя в размер на 100 лв. в случаите, посочени в чл. 35, ал. 1 във връзка с чл. 34, ал. 3 и ал. 5 от наредбата и в случаите по чл. 35, ал. 3 от наредбата. В конкретния случай за нарушени в АУАН и в НП са посочени нормите на чл.35, ал.1 и чл.34, ал.3 от наредбата, според които при констатиран от контролните органи по редовността на пътниците случай на пътуване без редовен превозен документ пътникът закупува карта за еднократно пътуване, а при отказ за това – му се съставя АУАН по ЗАНН. Допълнително в АУАН като нарушени са посочени чл.18, т.1, б.“а“, б.“б“ и б.“в“ от отменената наредба, докато в НП се съдържа отбелязване за нарушение само на чл.18, т.1 от наредбата.

В санкционното производство по ЗАНН е недопустимо съществуването на подобна неяснота при правната квалификация на вмененото административно нарушение, както и съществуването на несъответствие между квалификацията по АУАН и по НП. Действително, коректното посочване на всички визирани в чл.18, т.1 от отменената наредба задължения на пътниците в АУАН е дало възможност на нарушителя да разбере повдигнатото му административно обвинение. Въпреки това, санкционният акт, с който се ангажира неговата отговорност, по силата на чл.57, ал.1, т.6 ЗАНН следва да съдържа отбелязване на вменените за нарушени законови разпоредби. В обжалваното пред СРС НП липсва подобно коректно описание конкретно на

нарушението по чл.18, т.1 от отменената наредба.

Нормата на чл.18, т.1 от отменената наредба урежда три самостоятелни задължения за пътниците – 1.да притежават редовен превозен документ, 2.да предоставят превозния си документ на контролните органи за проверка и 3. при констатирано нарушение и отказ за закупуване на карта за еднократно пътуване, продаван от контролор по редовността на пътниците, да слязат от превозното средство на следващата спирка и да предоставят на контролните органи лична карта/личен паспорт за съставяне на акт за административно нарушение.

В НП №259908/22.12.2015 г., освен липсата на коректно отбелязване на горепосочените задължения по чл.18, т.1, б.“а“, б.“б“ и б.“в“ от отменената наредба, не е направено и съответстващо на тях описание на нарушението от фактическа страна. В НП е посочено единствено, че „на 13.12.2015 г., в 13:30 часа, в [населено място], район „Надежда“, посока И., на спирка Агресия, И. Д. Х. пътувала без редовен превозен документ“. Това фактическо описание на нарушението не съответства на законовите задължения на пътниците, уредени детайлно в чл.18, т.1, б.“а“, б.“б“ и б.“в“, чл.34, ал.3 и чл.35, ал.1 от отменената наредба.

Подобно нарушение на императивните изисквания по чл.57, ал.1, т.5 и т.6 ЗАНН, както и несъответствието между правната квалификация на нарушението между АУАН и НП, винаги е основание за отмяна на санкционния акт като незаконосъобразен. Като не е констатирал тези нарушения районният съд е постановил обжалваното решение при неправилно приложение на закона. На основание чл.221, ал.1 АПК, вр. чл.63, ал.1 ЗАНН е дължима отмяната на решението и по същите съображения на основание чл.222, ал.1 АПК е дължима отмяна на НП.

4.Основателно е касационното оплакване за постановяване на решението в противоречие с формираната константна съдебна практика по приложението на отменената Наредба на Столичен общински съвет за реда и условията на пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община, според която същата е издадена в противоречие с разпоредбата на чл. 101 от Закона за автомобилните превози.

Съгласно чл. 35, ал. 7, т. 1 от Наредбата, за нарушение на чл. 35, ал. 1, вр. чл. 34, ал. 3, изразяващо се в пътуване без редовен превозен документ, се налага глоба в размер на 100 лева (към датата на издаване на НП). Анализът на относимата законова регламентация сочи, че общественият градски транспорт на територията на Столична община, е обществен транспорт по смисъла на пар. 1, т.1 от ДР на ЗАвП. Съдържанието на посочените разпоредби недвусмислено сочи, че е налице пълно съответствие на признаците на деянието, посочено като административно нарушение в Закона и в Наредбата, както е в процесния случай.

Разпоредбата на чл. 101 от ЗАвП не е бланкетна и признаците на извършеното нарушение не подлежат на попълване от друг нормативен акт. Недопустимо е обществени отношения, изчерпателно уредени със закон да се преуреждат с подзаконов нормативен акт, като за същото нарушение се предвижда по-високо по размер административно наказание, макар и от същия вид - "глоба".

Констатираното към датата на издаване на АУАН и на НП противоречие между закон и подзаконов акт обуславят отмяната на НП, независимо от достигнатия извод за извършено нарушение и констатираната липса на съществени процесуални нарушения при издаване на НП.

5. Действително, към датата съдебните заседания пред СРС и АССГ е налице нова

правна уредба, чрез приемането на Наредба за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територия на СО, в сила от 05.04.2018 г., която в нормата на чл.49, вр. чл.47, ал.1, установява размер на глобата от 50 лв. Същевременно, този размер е съответен на изменената, считано от 29.01.2017 г., разпоредба на чл.101, т.1 от Закона за автомобилните превози, предвиждаща размер на глобата от 10 лв. до 50 лв.

В конкретния случай не е налице основание за приложение на чл.3, ал.2 ЗАНН поради констатираните съществени процесуални нарушения при издаване на НП.

При този изход на спора и на основание чл.63, ал.3 ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), приложима като процесуална норма към всички висящи производства, на касаторката следва да се присъдят сторените в производството разноси в размер на 400 лв. за адвокатско възнаграждение. Към писмените бележки, приети в о.с.з. на 13.12.2019 г. е приложен договор за правна защита и съдействие от 08.11.2019 г., според който възнаграждението е заплатено в брой. Възнаграждението е договорено в размер, близък до минималния според чл.18, ал.2 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, поради което следва да се присъди, още повече, че ответникът по касация не е направил възражение по чл.63, ал.4 ЗАНН.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, XVIII-ти Касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТМЕНЯ съдебно решение от 21.08.2019 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделени, 114-и състав, по нахд № 15505/2018 г. и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ наказателно постановление №259908 от 22.12.2015 г., издадено от заместник кмета на Столична община, с което на И. Д. Х., ЕГН [ЕГН], на основание чл.35, ал.7, т.1 от Наредба на Столичен общински съвет за реда и условията на пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община (отм.) е наложено административно наказание глоба в размер на 100 лв. за нарушение на чл.18, т.1, чл.35, ал.1 и чл.34, ал.3 от Наредба на Столичен общински съвет за реда и условията на пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община (отм.).

ОСЪЖДА Столична община [населено място], [улица], да заплати на И. Д. Х., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. М. П. от САК, на основание чл.63, ал.3 ЗАНН сторените в производството разноси в размер на 400 лв. за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.